

Κόκκινη Κιμωλία

ΤΕΥΧΟΣ 1, ΜΑΪΟΣ 2008

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

- Φάκελος:
ασφαλιστικό
- Γολγοθάς
αναπληρωτών
και ωρομισθίων
- Για την
επιμόρφωση
των
εκπαιδευτικών
- Ποιο αναλυτικό
πρόγραμμα;
- Ντόπινγκ
- Ειδήσεις και
σχόλια από την
εκπαιδευτική
και τη
γενικότερη
επικαιρότητα
- Στο Σικάγο δεν
έγινε
ανθοκομική
έκθεση...
- Προτάσεις
βιβλίων και
διακοπών για
το καλοκαίρι
σας

Σημείωμα της Σύνταξης

Δεν είναι εύκολο να παραδέχεται κανείς ότι ο κόσμος που τον περιβάλλει γίνεται κάθε μέρα πιο ρευστός και ακατανόητος. Ακόμα πιο δύσκολη είναι μια τέτοια παραδοχή για έναν εκπαιδευτικό, έναν άνθρωπο που η δουλειά του είναι ν' απαντάει σ' ερωτήσεις παιδιών.

Μέχρι χτες ακόμα, οι επαγγελίες της νεωτερικότητας διατηρούσαν κάποια υπολείμματα αξιοπιστίας που είχαν τη δύναμη να κρατάνε ζωντανές τις αυταπάτες: το «δημόσιο σχολείο θα βελτιωθεί», «η δουλειά του καθηγητή θα έχει καλύτερα αποτελέσματα», «η οικονομική και κοινωνική του θέση θα καλυτερέψει και πάντως, δε μπορεί να χειροτερέψει άλλο», «μετά από τριάντα χρόνια στον πίνακα θα έχει εξασφαλίσει ένα μίνιμουμ αξιοπρεπούς σύνταξης», «αν έχει τη φιλοδοξία να διακριθεί μέσα στο χώρο του σχολείου και της εκπαιδευτικής κοινότητας, αρκεί να δουλεύει με ζήλο και να μην πηγαίνει κόντρα στους αποπάνω», «η δουλειά στο Δημόσιο είναι η σταθερή βάση πάνω στην οποία μπορεί να στηρίξει μια ασφαλή προσωπική και οικογενειακή προκοπή», κ.α.

Πόσοι συνεχίζουν να πιστεύουν σ' αυτά; Τι έχει αντικαταστήσει τις «ακλόνητες» αυταπάτες της «εκσυγχρονιστικής» εικοσαετίας; Η εξατομικευμένη φυγή στο «δεν ξέρω», «δε θέλω να ξέρω», «δε σηκώνω τα μάτια μου στο αύριο». Η απορία, η έλλειψη εμπιστοσύνης, το κούμπωμα, η δαιμονοποίηση, η συνεχής υποχώρηση σ' ένα καβούκι. Αλλά και τα σποραδικά σημάδια μιας νέας επίγνωσης ότι αυτό το καβούκι είναι όλο και πιο διάτρητο και αναποτελεσματικό, ακατάλληλο εργαλείο για να πορέψει τον καθένα από μας μέσα στο θολό κοινωνικό τοπίο που βρίσκεται γύρω μας. Δεν είναι ούτε πυξίδα ούτε ασπίδα.

Συνάμα αυτό είναι το ενδιαφέρον και η πρόκληση της εποχής: ότι μοιάζει με την ώρα που «πάνε να γυρίσουν τα νερά» της παλίρροιας και αναδεύονται «τυφλά». Τα ιδεολογήματα της ιδιώτευσης και της ατομικής επιβίωσης μέσα στο πελατειακό σύστημα ενός δημόσιου σχολείου που αφήνεται να βουλιάξει στη φτώχεια εδώ και είκοσι χρόνια, δεν πείθουν πια ούτε τους κυβερνητικούς παρατρεχάμενους. Όμως τη θέση τους δεν έχει πάρει η πίστη σε μια νέα συλλογικότητα, στην αξία της συναντίληψης και της κοινής δράσης των εκπαιδευτικών ως εργαζόμενων πολιτών για την ανασυγκρότηση του δημόσιου σχολείου, του δημόσιου αγαθού. Ούτε η ιδέα ότι η ασφαλέστερη ατομική «προστασία» είναι η συμμετοχική συλλογική σκέψη και πράξη, δηλαδή η πολιτική.

Το σκεπτικό αυτό προσδιορίζει την αιτία και τη στόχευση της παρούσας έκδοσης: να ξαναβρεθούμε μαζί ως δάσκαλοι, να μιλήσουμε μαζί, να μαλώσουμε δημόσια μαζί, να υπερασπιστούμε μαζί το δημόσιο σχολείο και το μέλλον του, να εφεύρουμε το καινούργιο «μαζί».

Όταν κόβανε τις συντάξεις, δεν είπα τίποτα.

Δεν ήμουν συνταξιούχος.

Όταν γενικεύανε την ωρομισθία, δεν είπα τίποτα.

Δεν ήμουν ωρομισθιος.

Όταν λεηλατούσαν τα Ασφαλιστικά Ταμεία, δεν είπα τίποτα.

Είχα οικονομίες στην άκρη.

Όταν άφηναν ενάμισυ εκατομμύριο ανασφάλιστους, δε μίλησα.

Ήμουν «ασφαλισμένος».

Όταν μοιράζανε την περίθαλψη στους ιδιώτες, δεν είπα τίποτα.

Δεν ήμουν άρρωστος.

Όταν το μηνιάτικο έγινε δεκαπενθήμερο, δεν είπα τίποτα.

Δούλευα κι «απέξω».

Όταν ήρθε η σειρά μου, δεν υπήρχε κανείς να με ακούσει.

Ασφαλιστικό

του Τάσου Σταυρόπουλου

Αθέατες όψεις

Κεντροδεξιές ή κεντροαριστερές κυβερνήσεις, εδώ και 20 χρόνια, συναγωνίζονται για το εύρος των μεταρρυθμίσεων στην

οικονομία και στην κοινωνική ασφάλιση στο πνεύμα του νεοφιλελευθερισμού. Όταν λένε «μεταρρυθμίσεις στην οικονομία», εννοούν τις αποκρατικοποιήσεις, δηλ. την πώληση κάθε λογής δημόσιας επιχείρησης στους ιδιώτες αντί πινακίου φακής. Αντίστοιχα, οι «μεταρρυθμίσεις στην κοινωνική ασφάλιση» δεν είναι άλλο από την αύξηση των ωρών εργασίας, την αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης και τη μείωση των συντάξεων. Τελικός στόχος η απαλλαγή του κράτους από την υποχρέωση να δίνει συντάξεις.

Ο νέος ασφαλιστικός νόμος υπηρετεί ακριβώς αυτήν την πολιτική του νεοφιλελευθερισμού: αυξάνει τα όρια ηλικίας, μειώνει τις συντάξεις -με penalty 6% για κάθε έτος πρόωρης εξόδου από την υπηρεσία, με τη συγχώνευση των επικουρικών ταμείων σε ένα και με τη θέσπιση πλαφόν 20% επί της κύριας σύνταξης-, ενοποιεί προβληματικά ταμεία με υγιή, για να απαλλαγεί το δημόσιο από την κοινωνική ασφάλιση.

Είναι πρόδηλο ότι η μεταρρύθμιση στο ασφαλιστικό δεν έγινε για τη σωτηρία του ασφαλιστικού, όπως διατείνονται οι μόνιμοι απολογητές της κυβερνητικής πολιτικής, αλλά για τη διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης και την «αποδόμηση» του κοινωνικού κράτους, που το ίδιο το σύστημα είχε θεσπίσει, όταν υπήρχε ο κίν-

δυνος της αριστερής «διάβρωσης».

Για να γίνει κατανοητή η κυβερνητική πολιτική στο ασφαλιστικό και πώς αυτό συνδέεται με τις αποκρατικοποιήσεις, θα αναφερθούμε αναλυτικά στο ασφαλιστικό της ΔΕΗ και στα επικουρικά ταμεία δημοσίων τραπεζών και του Δημοσίου. (ΤΕΑΔΥ-ΜΤΠΥ).

Το 1990, η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιχείρησε την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ. Οι αντιδράσεις και η πτώση της κυβέρνησής του αναστέλλουν την πολιτική αυτή. Η κυβέρνηση Σημίτη, ξεπερνώντας σε νεοφιλελεύθερα μέτρα δεξιές κυβερνήσεις, αρχίζει τις ιδιωτικοποιήσεις. Η μετοχοποίηση της ΔΕΗ έχει δυσκολίες, γιατί η επιχείρηση έχει ασφαλίσει τους εργαζόμενους: Οι εργαζόμενοι πληρώνουν ένα ποσοστό από το μισθό τους στη ΔΕΗ και η επι-

Ντόναλντ Τζόνσον, Γ. Γραμματέας ΟΟΣΑ, δηλώσεις στην Αθήνα, 21 Απριλίου 2005.

Από το βιβλίο : Π. Παπακωνσταντίνου: Το χρυσό παραπέτασμα σελ. 185.

ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και προσυμφωνημένη σύνταξη. Έτσι, οι πιθανοί αγοραστές της ΔΕΗ θα έπρεπε να επωμισθούν και τα ασφαλιστικά βάρη. Και επειδή αυτό κανένας ιδιώτης δεν το δέχεται, η κυβέρνηση Σημίτη, για

... πρέπει να πείσουμε τα άτομα να μη συνταξιοδοτούνται νωρίς και να δούμε τι θα κάνουμε από την άποψη της επέκτασης των ωρών εργασίας. Δε θα μας ψηφίζουν οι ηλικιωμένοι, γιατί τους καλούμε να δουλέψουν περισσότερο για μικρότερες συντάξεις. ... να μην έχουν δικαίωμα ψήφου οι συνταξιούχοι, γιατί δεν εργάζονται, και να ψηφίζουν οι νέοι από τα 15, γιατί αυτοί θα αναλάβουν το κόστος της μελλοντικής ασφάλισης.

Ο [...] ασφαλιστικός νόμος [...] έγινε για να [...] συνεχιστεί η εισφοροδιαφυγή και η ανασφάλιστη εργασία και για να μην καταβάλλει το κράτος το δικό του μερίδιο στα ασφαλιστικά ταμεία.

να μετοχοποιήσει την εταιρία, ιδρύει το 1999 - με τη σύμφωνη γνώμη της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ- ταμείο κοινωνικής ασφάλισης των εργαζομένων της ΔΕΗ. Συμφωνήθηκε τότε να καταβάλει η ΔΕΗ στο ταμείο αυτό 11,8 δισ.€.

Η ΔΕΗ δεν καταβάλλει τα χρήματα αυτά, αλλά τα εγγυάται το κράτος, που κι αυτό ουδέποτε τα κατέβαλε. Με το νέο ασφαλιστικό, το ταμείο εργαζομένων της ΔΕΗ μεταφέρεται στο ΙΚΑ με τα χρέη που ούτε η ΔΕΗ πλήρωσε, ούτε το δημόσιο πρόκειται να πληρώσει. Όταν αύριο το ΙΚΑ δε θα έχει να πληρώνει συντάξεις, η κοινή γνώμη θα προετοιμασθεί καταλλήλως για ένα νέο ασφαλιστικό, που θα προβλέπει και την κατάργηση των συντάξεων.

Τα επικουρικά ταμεία των δημοσίων τραπεζών είχαν εισφορές από τις τράπεζες (9%) και από τους εργαζόμενους (3,5%). Με τη μετοχοποίηση (= ιδιωτικοποίηση) των τραπεζών αυτών, το κράτος ιδρύει ένα σχετικό ταμείο, διαγράφει τα χρέη των τραπεζών - περίπου 5-6 δις €- και εγγυάται αρχι-

κά το ποσό αυτό, δεν το καταβάλλει όμως στο ταμείο που ιδρύει, αλλά -με τον τελευταίο ασφαλιστικό νόμο- το φορτώνει στο ΙΚΑ. Έτσι, οι μεν τράπεζες εκχωρούνται στους ιδιώτες ελεύθερες υποχρεώσεις, το δε Δημόσιο «εξυγιάνει» την κοινωνική ασφάλιση βάζοντας νάρκη στα θεμέλια του ΙΚΑ, το οποίο δε θα μπορέσει να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του.

Στον ΟΤΕ, η κυβέρνηση, σε αντίθεση με την τάση της να αυξάνει τα όρια συνταξιοδότησης, προωθεί (με τη σύμφωνη γνώμη της ΟΜΕ-ΟΤΕ) την πρόωρη συνταξιοδότηση. Αυτό, ασφαλώς βαρύνει τον κρατικό προϋπολογισμό, αλλά εξασφαλίζει απεριόριστα κέρδη στους «επενδυτές».

Ο τελευταίος ασφαλιστικός νόμος δεν έγινε για την εξυγίανση του ασφαλιστικού. Είναι οφθαλμοφανές ότι έγινε για να διαγραφούν εισφορές επιχειρήσεων, για να συνεχιστεί η εισφοροδιαφυγή και η ανασφάλιστη εργασία και για να μην καταβάλλει το κράτος το δικό του μερίδιο στα ασφαλιστικά ταμεία. Αυτό θα δώσει την ευχέρεια στον Αλογοσκούφη να επαίρεται ότι μείωσε τα ελλείμματα και ότι έλυσε το ασφαλιστικό!

Το «δομημένο» ριφιφι των Ταμείων

Φοίβος Αρβανίτης

Δεν υπάρχει καλύτερο παράδειγμα της ληστρικής πολιτικής απέναντι στα Ασφαλιστικά Ταμεία από την υπόθεση με τα περιβόητα «δομημένα ομόλογα». Ήταν το σκοτεινό πρελούδιο της μεγάλης κλοπής που ακολούθησε με το Ασφαλιστικό της Πετραλιά. Σήμερα, ένα χρόνο περίπου μετά την αποκάλυψη της υπόθεσης, κι ενώ ο καθ' ύλην υπεύθυνος υπουργός κ. Δούκας πήρε προαγωγή στο υπουργείο των Εξωτερικών (και ο Σημίτης εκεί είχε προβιάσει τον κ. Γιαννίτση, μετά το ναυάγιο του ομώνυμου ασφαλιστικού νομοσχεδίου, το 2001), μπορούμε να έχουμε μια σχετικά ολοκληρωμένη εικόνα.

Τα επικουρικά ταμεία των δημοσίων υπαλλήλων είναι ανταποδοτικά, αφού δέχονται μόνο εισφορές από τους μόνιμους υπαλλήλους: το ΜΤΠΥ 4% επί του βασικού μισθού και 1% επί των επιδομάτων και 4% (για το επίδομα των 140,80 €), το ΤΕΑΔΥ 6% επί του βασικού μισθού για όλους και 2% επί των επιδομάτων (6% για τους νέους ασφαλισμένους μετά το 1993). Έσοδα των ταμείων είναι και οι τόκοι από τα δάνεια που χορηγεί σε όλους τους Δ.Υ. Σήμερα το επιτόκιο δανεισμού είναι 4%. Είναι φανερό ότι το κράτος δεν εμπλέκεται στην επιχορήγηση των ταμείων και χορηγούν μερίσματα από τα χρήματα που εισπράττουν από τα μέλη τους.

Η πραγματικότητα όμως είναι άλλη. Το κράτος με τις διορισμένες διοικήσεις κατακλέβει τα ταμεία, είτε για να εξυπηρετήσει πολιτικές σκοπιμότητες, όπως έκανε η κυβέρνηση Σημίτη το 2000, όταν, για να ανεβάσει προεκλογικά το χρηματιστήριο, «επένδυσε» το 23% των αποθεμάτων, που «έκαναν φτερά», είτε για να καλύψει ελλείμματα του προϋπολογισμού, υποχρεώνοντας τα ταμεία να αγοράσουν δομημένα ομόλογα με προμήθεια 20-30% σε βάρος τους, όπως έκανε η τωρινή κυβέρνηση. Και ενώ η κυβέρνηση είναι υπεύθυνη για την κακοδιαχείριση των ταμείων, ετοιμάζεται να τα συγχωνεύσει και να μειώσει ακόμη περισσότερο τις συντάξεις, όπως έκανε στον ιδιωτικό τομέα.

Μπορεί να ανατραπεί η ασφαλιστική πολιτική της κυβέρνησης;

Είναι προφανές ότι χωρίς αντίσταση δεν ανατρέπεται η πολιτική της κυβέρνησης. Οι τελευταίες κλαδικές απεργιακές κινητοποιήσεις έχουν «διδάξει» ότι χωρίς ενότητα οι εργαζόμενοι, απέναντι στην αντιασφαλιστική πολιτική της κυβέρνησης, δεν έχουν ελπίδα ότι θα νικήσουν. Η ενότητα προϋποθέτει και ομοφωνία στα αιτήματα και συνειδητοποίηση από τους εργαζόμενους ότι οι μεταρρυθμίσεις στο ασφαλιστικό σήμερα είναι η ρεβάνς του συστήματος για όσα είχε δώσει, όταν οι εργαζόμενοι αγωνίζονταν κάτω από καλλίτερες συνθήκες.

Πρέπει να απορριφθεί η κατηγοριοποίηση των εργαζομένων που οι νόμοι Σιούφα και Ρέππα έχουν θεσπίσει, καταδικάζοντας σε εργασιακή ομηρία τους νεότερους συναδέλφους και όλους τους εργαζόμενους. Χωρίς το αίτημα για κατάργηση όλου του υφιστάμενου αντιασφαλιστικού καθεστώτος, η ενότητα των εργαζομένων είναι αδύνατη.

Η «άσπρη τρύπα» και ο από μηχανής θεός

Το καλοκαίρι του 2003, η Ευρωπαϊκή Στατιστική Υπηρεσία, η Γιούροστατ, υιοθέτησε ένα νέο κανονισμό οδηγιών, σύμφωνα με τον οποίο κάθε χώρα της ευρωζώνης μπορούσε να καταχωρίζει στα δημόσια έσοδά της τα αδιανέμητα κέρδη των δημοσίων επιχειρήσεων και των ΝΠΔΔ, που μένουν αδιάθετα και προστίθενται στα ίδια κεφάλαιά τους. Αυτά θεωρήθηκε ότι συνιστούν αύξηση της δημόσιας περιουσίας και επομένως καταγράφονται στο ενεργητικό του κρατικού προϋπολογισμού, μειώνοντας ισόποσα το δημοσιονομικό έλλειμμα. Ανάμεσα σ' αυτούς τους φορείς που εποπτεύονται από το Δημόσιο συγκαταλέγονται και τα ασφαλιστικά ταμεία.. Πρόκειται για τη λεγόμενη «άσπρη τρύπα», που τότε θεωρήθηκε «μάννα εξ ουρανού» για τη χώρα μας. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της εποχής, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων π.χ. είχε

σωρευτικά αδιανέμητα κέρδη 600 εκ. ευρώ και η Τράπεζα της Ελλάδος 4 δις., μέρος των οποίων μπορούσε να καταχωριστεί στο σκέλος των εσόδων των προϋπολογισμών του 2003 και 2004, μειώνοντας αντίστοιχα τα ελλείμματα. Από τότε, οι προϋπολογισμοί των κρατών της ευρωζώνης συντάσσονται εφαρμόζοντας αυτό τον κανονισμό.

Τέτοια αδιανέμητα κέρδη θεωρητικά είχαν και τα πλεονασματικά ασφαλιστικά ταμεία, παρότι εκεί οι υπολογισμοί είναι δυσκολότεροι αφού: α) Τα ταμεία δε δημοσιεύουν ισολογισμούς, β) Είχε μεσολαβήσει, με εντολή Σημίτη, η τοποθέτηση μέρους των αποθεματικών τους στο Χρηματιστήριο πριν από τις εκλογές του 2000, και η εν συνεχεία κατάρρευσή τους.

Πράγματι, η «άσπρη τρύπα» των ασφαλιστικών ταμείων χρησιμοποιείται από το 2004 ως έσοδο του κρατικού προϋπολογισμού.

Από τα μεγαλεία στην επιτήρηση και η ζωή συνεχίζεται

Η ακαταμάχητη γοητεία της αρπαχτής

**Η κυβέρνηση
Καραμανλή
ό,τι χάριζε στις
επιχειρήσεις
έσπευδε να το
πάρει από τους
εργαζόμενους.
Τα
αποθεματικά
των
ασφαλιστικών
ταμείων ήταν
το μεγάλο
«ψαχνό»**

Στο τέλος του 2004, μετά τους επαίνους για τους Ολυμπιακούς της Αθήνας με τα δανεικά λεφτά και τα μετάλλια στην άρση βαρών, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έθεσε την Ελλάδα υπό επιτήρηση, όταν, δια της απογραφής Αλογοσκούφη, αποκάλυφθηκε ότι είχαμε μπει στην ΟΝΕ με παραπονημένα στατιστικά στοιχεία. Ο όρος που έθεσε η Επιτροπή για να μας βγάλει από την επιτήρηση ήταν να μειωθεί το δημοσιονομικό έλλειμμα κάτω από το 3% του ΑΕΠ ως το 2007. Η κυβέρνηση Καραμανλή δεσμεύτηκε σ' αυτό, έχοντας εντωμεταξύ μειώσει τη φορολογία των ανωνύμων εταιρειών από 40% σε 25%, με τη σύμφωνη γνώμη του ΠΑΣΟΚ. Και ό,τι χάριζε στις επιχειρήσεις, έσπευδε να το πάρει από τους εργαζόμενους. Τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων ήταν το μεγάλο ψαχνό.

Αυτό ήταν το πολιτικό και οικονομικό πλαίσιο μέσα στο οποίο στήθηκε η επιχείρηση «δομημένα ομόλογα». Ήταν μια «επιχείρηση συμψηφισμού του δημόσιου παθητικού με το ενεργητικό των συνταξιοδοτικών ταμείων», όπως γράφει ο δημοσιογράφος Κώστας Κόλμερ στο βιβλίο του «Η Λαφυραγωγία των Ταμείων». Αν τα ταμεία εμφανίζονταν να διατηρούν την ονομαστική αξία της κινητής περιουσίας τους και επιπλέον να έχουν υψηλές βραχυπρόθεσμες (μέσα στα επόμενα δύο τρία χρόνια, ως την έξοδο από την επιτήρηση) αποδόσεις των αποθεματικών τους, τότε αυτές οι αποδόσεις θα εμφανίζονταν σαν αύξηση της δημόσιας περιουσίας, επομένως σαν έσοδα του κρατικού προϋπολογισμού.

Τον Ιούλιο του 2006, η κυβέρνηση προχώρησε στη σύναψη κρυφών ομολογιακών δανείων, με την έκδοση κρατικών «δομημένων ομολόγων», όπως ονομάζονται, από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους. Τα ομόλογα αυτά έχουν την ιδιότητα να προσφέρουν κατά κανόνα υψηλές σχετικά αποδόσεις τα πρώτα δυο τρία χρόνια μετά την έκδοσή τους και τελείως αβέβαιες στη συνέχεια. Τα ομόλογα προορίζονταν να καταλήξουν στα ασφαλιστικά ταμεία, αυξάνοντας φαινομενικά την «άσπρη τρύπα», χωρίς ταυτόχρονα να φαίνεται η αντίστοιχη δανειακή χρέωση της κυβέρνησης, ακριβώς επειδή τα δάνεια ήταν, από λογιστική άποψη, κρυφά. «Ήταν το τέλειο τέχνασμα της δημιουργικής λογιστικής».

Γράφει σχετικά ο Κώστας Κόλμερ: «Η υπόθεση του δημόσιου δανεισμού σκόνταψε το Φεβρουάριο του 2007, όταν ένα αφανές «δομημένο» δάνειο 280 εκ. ευρώ, για την αποπληρωμή δόσεων του αμυντικού χρέους, επέσυρε την προσοχή της Επιτροπής Κεφαλαγοράς... Το βασικό «πλεονέκτημα» του δανείου ήταν ότι παρέμενε κρυφό και δεν επεβάρυνε το δημόσιο έλλειμμα λογιστικώς. Ο αριθμός του δανείου ήταν μυστικός, ως και οι όροι του, και δεν θα εμφανιζόταν στις διεθνείς στατιστικές παρακολούθησής των κρατικών δανείων. Επιπλέον, η πίστωση από την πώλησή του σε τέσσερα ασφαλιστικά ταμεία εκάλυπτε τη χρέωση του Δημοσίου, καθώς τα ασφαλιστικά ταμεία παρουσιάζουν τις επενδύσεις σε ομόλογα ως δημόσια περιουσιακά στοιχεία και, σύμφωνα με τους ορισμούς της Γιούροστατ, αντισταθμίζουν το χρέος!... Ούτως η «μαύρη τρύπα» των εξοπλιστικών προγραμμάτων θα εκαλύπτετο από την «άσπρη τρύπα» των ασφαλιστικών ταμείων.»

Με το αζημίωτο, παιδιά...

Στο δρόμο από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους μέχρι τα Ταμεία, το 12ετές κρυφό δομημένο των 280 εκατομμυρίων πέρασε από τέσσερις μεσάζοντες, αφήνοντάς τους «προμήθειες» και μίζες πάνω από 40 εκατομμύρια ευρώ! Συγκεκριμένα, το Δημόσιο εισέπραξε 245,56 εκ. ευρώ πουλώντας το ομόλογο ονομαστικής αξίας 280, και τα τέσσερα ταμεία (ΤΕΑΔΥ, επικούρησης εφημεριδοπωλών, φαρμακοποιών και υπαλλήλων ασφαλιστικών ταμείων) το αγόρασαν από τον τελευταίο μεσάζοντα 288,4 εκατομμύρια!

Κάθε σχόλιο περιπετεί! Ένα προϊόν που τιμολογήθηκε από την αγορά 245,56 εκ. , τα ασφαλιστικά ταμεία το αγόρασαν

288,4. Η διαδρομή του ομολόγου ήταν προκαθορισμένη, αφού οι διορισμένες από την κυβέρνηση διοικήσεις των Ταμείων ήξεραν, τέσσερις μήνες πριν την έκδοσή του, ότι θα το αγοράσουν. Να υποθέσουμε, άραγε, ότι η πολιτική ηγεσία που έδωσε την εντολή για όλα αυτά, αντάμειψε τόσο γενναιόδωρα τους μεσάζοντες που ανέλαβαν να θολώσουν τα ίχνη του κρυφού δανείου, χωρίς η ίδια να πάρει το μερτικό της από τη μίζα των 43 εκατομ. ευρώ; Πάντως, σύμφωνα με δημοσιεύματα, το σχετικό πόρισμα του πρώην εισαγγελέα Ζορμπά κάνει λόγο για «πολιτικό χρήμα», ενώ μνημονεύονται αποστολές εκατομμυρίων μέσα σε βαλίτσα προς άγνωστη κατεύθυνση...

Το ταμείον είναι μείον...

Και τώρα πού βρισκόμαστε; Ποια είναι η σημερινή πραγματική αξία των ομολόγων που βρίσκονται στο χέρι των συνταξιοδοτικών ταμείων; Ιδού τι γράφει το σχετικό ρεπορτάζ της «Ελευθεροτυπίας» (13/4/08):

Τεράστιες ζημιές έχει αφήσει το πέρασμα της διεθνούς πιστωτικής κρίσης στα διαθέσιμα και στην περιουσία των ασφαλιστικών ταμείων στην Ελλάδα... Από τα οκτώ συνολικά δομημένα ομόλογα που έχει εκδώσει το ελληνικό Δημόσιο (συνολικής ονομαστικής αξίας 1,18 δις ευρώ) και είχαν πουληθεί σε 14 ταμεία, μόνο δύο εμφανίζονται στις διεθνείς συναλλαγές. Ακόμα και αυτά έχουν σημαντικές απώλειες από την αρχική ονομαστική τους τιμή. Για τα υπόλοιπα, δεν εμφανίζεται κανένας αγοραστής, πράγμα που σημαίνει ότι τα ταμεία που έχουν αυτά τα ομόλογα, αν χρειαστεί να ρευστοποιήσουν, για να πληρώσουν συντάξεις ή εφάπαξ, πχ, δε μπορούν, γιατί κανένας δεν προσφέρεται να τα αγοράσει... Αλλά και για τα δύο για τα οποία υπάρχουν τιμές προσφοράς για αγορά, αυτές κινούνται 30% έως 35% κάτω από την ονομαστική τους αξία... Δεν είναι επομένως παράδοξο ότι το Υπουργείο Απασχόλησης δε δημοσιοποιεί τα στοιχεία της περιουσίας

των Ταμείων για το 2007.

Όπως ήταν αναμενόμενο, η Γιούροστατ μας έχει πάρει χαμπάρι και αμφισβητεί τη μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος, μην αναγνωρίζοντας τα ονομαστικά αποθεματικά των ταμείων.

Ευτυχώς...η ΑΔΕΔΥ!

Καλά η κυβέρνηση! Τη «δουλειά» της έκανε. Όμως οι εκπρόσωποι των εργαζομένων στις διοικήσεις των ταμείων που «ψώνισαν» δομημένα, τι κάνανε; Οι δικοί μας εκπρόσωποι, δηλαδή της ΑΔΕΔΥ, στη διοίκηση του ΤΕΑΔΥ τι κάνανε; Πώς υπογράψανε αυτές τις αποφάσεις; Δεν τους είπε κανείς ότι δεν διαχειρίζονται δικά τους λεφτά αλλά των ασφαλισμένων; Εκτός από άγνοια και αβελτηρία, τι άλλο υπάρχει πίσω από τέτοιες υπογραφές; Ο καθένας ας κάνει τις υποθέσεις του και ας βγάλει τα συμπεράσματά του.

σε 40

εκατομμύρια

ευρώ

υπολογίζονται

οι προμήθειες

και οι

μίζες...Και

βαλίτσες προς

άγνωστη

κατεύθυνση

Σκέψεις για το κίνημα του ασφαλιστικού

του Άγγελου Μπάτρη

Η κοινωνική ασφάλιση απειλείται. Τα ταμεία έχουν καταληστευθεί και οι εισφορές στερεύουν λόγω της εισφοροδιαφυγής, της ανασφάλιστης και ελαστικής εργασίας. Αν μια κυβέρνηση επέστρεφε τα κλεμμένα και πάτασσε την εισφοροδιαφυγή, το ασφαλιστικό πρόβλημα θα λυνόταν για χρόνια. **Όμως δε θα λυνόταν οριστικά.** Η γήρανση του πληθυσμού, η ανεργία και οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις όντως πιέζουν το σημερινό σύστημα τριμερούς χρηματοδότησης, ακόμη κι αν τα αποθεματικά των ταμείων παρέμεναν ανέγγιχτα. Αυτό επικαλούνται όσοι θέλουν να «λύσουν» το ασφαλιστικό σε βάρος των εργαζομένων, περικόπτοντας τα ασφαλιστικά δικαιώματα.

Για ποια λύση παλεύουμε;

Η δεξιά και η κεντροαριστερά προσεγγίζουν το ασφαλιστικό υπό το πρίσμα της περιστολής των ασφαλιστικών δικαιωμάτων (νόμοι Σιούφα, Γιαννίτση, Ρέππα, Πετραλιά). Η αριστερά αντιτίθεται στην περιστολή των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, μα αφήνει σοβαρά ερωτήματα ανοικτά. Σημαντικό μέρος της προβάλλει την επιστροφή των κλεμμένων και την ορθή διαχείριση των αποθεματικών. Δεν απαντά, όμως, στο ερώτημα πώς θα συντηρηθεί ένα σύστημα τριμερούς χρηματοδότησης, με μειούμενες εργατικές εισφορές, χωρίς περιστολή δικαιωμάτων. Άλλο μέρος της αριστεράς προβάλλει την **πλήρως αναδιανεμητική κοινωνική ασφάλιση, εγγυημένη από το κράτος για όλους**, με βάση την αναδιανομή του εθνικού πλούτου και όχι την αποταμίευση των εισφορών, με συντάξεις κοντά στα επίπεδα των μισθών. Αλλά, η λύση αυτή προϋποθέτει ανατροπή του συσχετισμού δύναμης ανάμεσα στο κεφάλαιο και στην εργατική τάξη, και μάλιστα σε υπερεθνικό επίπεδο. Όμως, αυτό δεν έχει επιτευχθεί ακόμη, κι εντωμεταξύ, οι κυβερνήσεις κατεδαφίζουν την κοινωνική ασφάλιση, χωρίς να περιμένουν την αριστερά...

Στη διεκδυστίδα μεταξύ του συγκυριακά εφικτού και του ιστορικά αναγκαίου, η αριστερά οφείλει να προβάλλει το επιμελώς συγκαλυπτόμενο γεγονός ότι ο απαιτούμενος πλούτος παράγεται με το παραπάνω, και να παροτρύνει τους εργαζόμενους να τον διεκδικήσουν. Δυστυχώς, στη μάχη του ασφαλιστικού, η τακτική της αριστεράς και του εργατι-

κού κινήματος αποδείχτηκε ατελέσφορη.

Ρήγματα θέσεων και τακτικής

Η μάχη κατά του νομοσχεδίου και της θατσερικής τακτικής της κυβέρνησης χάθηκε. Το εργατικό κίνημα έδειξε πάλι ότι δεν έχει ξεκάθαρο ταξικό προσανατολισμό, ούτε αποτελεσματική ανατρεπτική τακτική αγώνα. Εδώ αναδεικνύονται τα ρήγματα που διαπερνούν την αριστερά, τόσο σε ζητήματα αιτημάτων και τακτικής, όσο και σε ζητήματα γενικότερου προσανατολισμού του κινήματος. Χάριν συντομίας, περιοριζόμαστε σ' ένα σχηματικό δίπολο: Στον ένα πόλο συναντούμε συντρόφους απ' όλες τις εκφάνσεις της αριστεράς, κοινοβουλευτικής και μη, που θεωρούν ότι σε συνθήκες υποχώρησης του κινήματος προέχει η οικοδόμηση του πολιτικού χώρου, άρα οι αγώνες δεν προσφέρονται για κάτι παραπάνω από τη διαμαρτυρία και την πολιτική κεφαλαιοποίησή της. Για όσους συντρόφους διαφωνούν με αυτό, θα λέγαμε ότι προέχει ο σαφής ταξικός προσανατολισμός των αιτημάτων, της τακτικής και των συμμαχιών του κινήματος, με στόχο την υλική νίκη **σε κάθε** κομβική μάχη, όπως αυτή του ασφαλιστικού.

Η αδυναμία της αριστεράς να συνθέσει αυτήν την πολυμορφία κοστίζει και στο κίνημα και στην ίδια, παρά τις αριστερόστροφες δημοσκοπήσεις. Οι δε πολιτικές ήττες της ευρωπαϊκής αριστεράς, μετά από εκλογικές επιτυχίες, συνηγορούν για του λόγου το αληθές. Το σύνδρομο της ανάθεσης κα-

τατράχει και την αριστερά. Ο εργαζόμενος δεν πείθεται να κάνει κάτι παραπάνω από το να την ψηφίσει. Όμως, από πού πηγάζει η δύναμη της αριστεράς, αν όχι από το μαζικό, συμμετοχικό ταξικό συνδικάτο, από την αναμέτρηση με το ταπεινό και το καθημερινό στο χώρο δουλειάς; Εκεί χτίζεται η εμπιστοσύνη του εργαζόμενου στη δύναμή του, ροκανίζεται η κυριαρχία του κεφαλαίου, σμιλεύονται οι όροι νίκης ή ήττας. Όταν μιλάμε, λοιπόν, για **νίκη της αριστεράς**, μπορούμε, αλήθεια, να εννοούμε κάτι άλλο από μια **υλική νίκη** για την ίδια την εργατική τάξη, μέσα από **ταξικό, νικηφόρο** εργατικό κίνημα;

Ο Γολγοθάς αναπληρωτών και ωρομισθίων

Οι περιπέτειες των συναδέλφων μας που γεύονται τα αγαθά της ελαστικής εργασίας και την «ελευθερία» να εργάζονται όταν θέλουν και όσο θέλουν με 260 € (ανώτατο όριο για τους ωρομίσθιους) και είναι ανάχωμα στις πληθωριστικές πιέσεις που δέχεται η οικονομία, σύμφωνα με τον Γκαργκάνα, δεν έχουν τέλος.

Σύμφωνα με την εγκύκλιο του ΥΠΕΠΘ (64310/Δ2/16.5.2008) θα διοριστούν μέχρι το 2013 όσοι μέχρι 30.6.2008 συμπληρώνουν 40 μήνες προϋπηρεσία ως αναπληρωτές και ωρομίσθιοι! Έχουν αναρωτηθεί εκείνοι που κάθονται στους υπουργικούς θώκους πόσα χρόνια πρέπει να δουλέψει κανείς για να συμπληρώσει 40 μήνες; Πόσους μήνες έχουν εργαστεί 5-6 ώρες στα σχολεία ως νομάδες, κακοπληρωμένοι και μακριά από τα σπίτια τους για λίγα μόρια; Το υπουργείο το γνωρίζει ασφαλώς και σέβεται την ταλαιπωρία τους. Γι αυτό όσοι συμπληρώσουν προϋπηρεσία 40

μηνών μετά την 30.6.2008 δε θα διορίζονται!

Και για μην παίρνουν θάρρος μερικοί ότι μπορεί το υπουργείο να ξεχάσει τον ΑΣΕΠ, θα διορίσει μέχρι το 2013 και όσους έχουν συμπληρώσει μέχρι 30.6.2008 24μηνια προϋπηρεσία, αλλά έχουν λάβει «τη βαθμολογική βάση σε οποιονδήποτε διαγωνισμό του ΑΣΕΠ».

Στα μουσικά σχολεία εργάζονται πάνω από 15 χρόνια(!) εμπειροτέχνες μουσικοί ως ωρομίσθιοι. Αν και είναι αναντικατάστατοι και προσφέρουν αξιολογώτατο έργο, το υπουργείο προτιμά να τους έχει σε ομηρία κάθε χρόνο και να ζουν με το φόβο της μη ανανέωσης της σύμβασής τους. Πόσο πρέπει να εργασθούν για να αποβάλουν το μόνιμο φόβο και να μην βιώνουν την ανασφάλεια του προσωρινού;

Τάσος Σταυρόπουλος

Μησιπήμων πόνος
(Γ.Σεφέρης)

Μαζική παραγωγή υπερανθρώπων

Ομαδική θυσία στο βωμό του κέρδους

Παράδοξα πράγματα, για πολλούς πρωτόγνωρα, όμως ο κόσμος το 'χε τούμπανο κι εμείς κρυφό καμάρι, κατά τη λαϊκή ρήση. Ένα σκάνδαλο

ακόμα, με τους μεγαλοδημοσιογράφους να απορούν και τους πολιτικούς να σφυρίζουν αδιάφορα.

Λίγες δεκαετίες πίσω, στην περίοδο του ψυχρού πολέμου, στις αρχές του '70, στις ΗΠΑ η ιταλοαμερικανική μαφία παράλληλα με τα ναρκωτικά ανακαλύπτει μία άλλη φλέβα γρήγορου και εύκολου πλουτισμού: την παραγωγή και διακίνηση αναβολικών. Στην άλλη όχθη, μεσούντος του ψυχρού πολέμου, αρχίζει η κρατική κατασκευή υπεραθλητών. Ανατολική Ευρώπη (κυρίως Ανατολική Γερμανία, γυναίκες). Έτσι και με την ανοχή έως ανοιχτή κάλυψη κρατών και κυβερνήσεων αρχίζει αγώνας δρόμου, ανθεί η βιομηχανία και η μαζική παραγωγή ουσιών στον πλανήτη. Επίσημα—ανέπισημα η φαρμακευτική και μετά η χημική βιο-

μηχανία (κυρίως στην Κίνα) μπαίνει στο παιχνίδι. Η βιομηχανία του θεάματος προβάλλει το πρότυπο τύπου Σβαρτσενέγκερ και Σταλόνε, δηλαδή του υπερανθρώπου, κάτι που κάθε άλλο παρά τυχαίο ήταν εκείνη την εποχή. Έτσι, σιγά σιγά φτάνοντας στις μέρες μας, η χρήση ουσιών μπήκε στο lifestyle για κάθε «επιθυμητό» αποτέλεσμα απ' τον πιο μεγάλο σύλλογο έως και το γυμναστήριο της γειτονιάς! Κομβικό σημείο, σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση της WADA (Παγκόσμια Ομοσπονδία Αντιντόπινγκ), η Ελλάδα και η Κύπρος μαζί με την Ισπανία, όχι μόνο στη διακίνηση, αλλά και στην παραγωγή παρακαλώ!

Στη χώρα μας, ως αποτέλεσμα αυτού, επικράτησε η λογική των κυβερνήσεων «μετάλλια με κάθε τρόπο!», με αποτέλεσμα να έχουμε κρούσματα ντόπινγκ μέχρι και σε σχολικά πρωταθλήματα παιδών!!! Έτσι λοιπόν, τα κίνητρα για διακρίσεις στον αθλητισμό, που εξασφαλίζουν σκανδαλώδη πολλές φορές προνόμια (διορισμοί σε στρατό, δημόσιο, εισαγωγή σε ΑΕΙ κλπ), υποκαθιστούν την υποχρέωση της πολιτείας για αληθινό μαζικό αθλητισμό, εργασία και μόρφωση για όλους.

Πάνος Μιχαλόπουλος

Χρήση ουσιών στον αθλητισμό. Κανόνες τα αναβολικά στον πρωταθλητισμό.

Για την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών

Μέχρι το 1992, η επιμόρφωση ήταν ετήσια και παρέχόταν από τη ΣΕΛΜΕ (σχολή επιμόρφωσης λειτουργών Μ.Ε.). Το 1992 αντικαταστάθηκαν από τα ΠΕΚ, επί Σουφλιά, με τρίμηνη διάρκεια και συνεχίστηκαν επί Γ.Παπανδρέου, όταν ήταν υπουργός παιδείας. Επί κυβερνήσεων Σημίτη, η επιμόρφωση κατέληξε σε ολιγόωρα επιμορφωτικά σεμινάρια, με σκοπό να εισπραχθούν κάποια χρήματα από την Ε.Ε. Όπως συνέβη και με την επιμόρφωση για τα βιβλία, στην αρχή της προηγούμενης σχολικής χρονιάς: 176.000.000 € δαπανήθηκαν από επιχορηγήσεις της Ε.Ε, με θύματα τους συναδέλφους, που κλήθηκαν να γνωρίσουν το ...εξώφυλλο των νέων σχολικών βιβλίων από τους σχολικούς συμβούλους και τους επιμορφωτές.

Η ΟΛΜΕ, εδώ και πολλά χρόνια, προτείνει ετήσια, περιοδική, πανεπιστημιακή επιμόρφωση με απαλλαγή από διδακτικά καθήκοντα, ώστε να υπάρχει διαρκής επιμόρφωση για όλους τους συναδέλφους. Οι κωδικοποιημένες προτάσεις της ΟΛΜΕ περιέχονται στην τελική απόφαση του 13^{ου} τακτικού συνεδρίου της ΟΛΜΕ (Ιούλιος 2007), και στο έγγραφο της ΟΛΜΕ προς το ΥΠΕΠΘ (7.4.2008).

Η επιμόρφωση των εκπαιδευτικών κατευθύνεται προς την πλήρη ιδιωτικοποίηση από τη σημερινή ηγεσία του ΥΠΕΠΘ με τα εξής μέτρα:

α. Ενεργοποιείται ο ΟΕΠΕΚ (Οργανισμός επιμόρφωσης εκπαιδευτικών), Νομικό πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου, που θεσπίστηκε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το 2002.

β. Υπογράφονται μνημόνια συνεργασίας του ΥΠΕΠΘ με 8 επιχειρηματικούς ομίλους-ιδρύματα: Ευγενίδου, Κωστόπουλου, Λαμπράκη, Λεβέντη, Νιάρχου, Εθνικής τράπεζας, Μποδοσάκη και Νιάρχου. Η συμφωνία αυτή αναγορεύει τις επιχειρήσεις σε συνεργάτες της κυβέρνησης στην άσκηση της εκπαιδευτικής πολιτικής. Τα συγκεκριμένα ιδρύματα έχουν ετοιμάσει από το 2006 «εκπαιδευτικά» προϊό-

ντα για μαθητές, εκπαιδευτικούς και φοιτητές, για να τους μυήσουν στην ανταγωνιστικότητα και στο πνεύμα των επιχειρήσεων. Ο υπουργός παιδείας χαρακτήρισε το μνημόνιο πυξίδα «που δείχνει το δρόμο σε όλες τις δυνάμεις του Ελληνισμού, εντός και εκτός συνόρων» (δήλωση Στυλιανίδη, ΤΟ ΒΗΜΑ, 28.3.2008).

Το ΥΠΕΠΘ ζητάει

«διαβούλευση»

από τους

συλλόγους

διδασκόντων για

να οδηγήσει τον

κλάδο να δεχτεί

πρόχειρες μορφές

επιμόρφωσης με

τη σύμπραξη του

ιδιωτικού τομέα

Το ΥΠΕΠΘ ζητάει «διαβούλευση» από τους συλλόγους διδασκόντων, για να οδηγήσει τον κλάδο να δεχτεί πρόχειρες μορφές επιμόρφωσης με τη σύμπραξη του ιδιωτικού τομέα, στο πλαίσιο της εκχώρησης της εκπαίδευσης στους ιδιώτες (βλ. ιδιωτικά ΑΕΙ, ΙΕΚ). Η απαίτηση αυτή του υπουργείου συνιστά κατάφωρη παραβίαση των θέσεων του κλάδου για παιδαγωγική και επιστημονική επιμόρφωση ποιότητας και πανεπιστημιακού επιπέδου, ανεξάρτητα από τις ενστάσεις που μπορεί να υπάρχουν. Η «διαβούλευση» αποβλέπει στο να αποδεχθούμε το σημαντικό παιγνίδι που μας έχουν ετοιμάσει.

Η επιμόρφωση του μέλλοντος: Στις 21.3.2008, στο δημοτικό θέατρο Σταυρούπολης οργανώθηκε επιμορφωτική ημερίδα από το γραφείο σχολικών συμβούλων με τη συμμετοχή γνωστών εκδοτικών οίκων και με πρόσκληση της μορφωτικού ακολούθου της αμερικανικής πρεσβείας η οποία συμμετείχε με εισήγηση!

Τάσος Σταυρόπουλος

Ποιο αναλυτικό πρόγραμμα;

του Αγγελου Μπάτρη

Το αναλυτικό πρόγραμμα σπουδών καθορίζει τους μαθησιακούς στόχους, τις μεθόδους διδασκαλίας και την αξιολόγηση. Επηρεάζει τη συγγραφή των βιβλίων, την «αξία» κάθε μαθήματος, τη συνολική κατεύθυνση του σχολείου, και την καθημερινή πραγματικότητα μέσα στην τάξη. Πιέζει τον εκπαιδευτικό να «βγάλει την ύλη» και το μαθητή να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της. Αποτελεί, δε, επίκαιρο θέμα και για τον πρόσθετο λόγο ότι, εδώ και μερικά χρόνια, επιχειρείται η αναδιάρθρωσή του προς πολύ ανησυχητικές κατευθύνσεις, όπως το «κατέβασμα» δύσκολης «ύλης» σε μικρότερες ηλικίες, η αμφιλεγόμενη αλλαγή της φιλοσοφίας των βιβλίων, και η εισαγωγή νέων, τάχα, τρόπων διδασκαλίας, χωρίς συνεννόηση με τους εκπαιδευτικούς. Φέτος, μάλιστα, η ΟΛΜΕ αφιέρωσε το εκπαιδευτικό της συνέδριο στο αναλυτικό πρόγραμμα και στα κύρια εργαλεία υλοποίησής του: τα σχολικά βιβλία.

Δυστυχώς, το σημερινό αναλυτικό πρόγραμμα σπουδών διέπεται από αντιφάσεις σχετικά με τους σκοπούς και τις μεθόδους της διδασκαλίας και της αξιολόγησης. Ακόμη, σε πολλές περιπτώσεις δεν είναι υλοποιήσιμο, αφού θέτει στόχους που συχνά είναι εξωπραγματικοί, ενώ τα βιβλία κρίνονται από τους εκπαιδευτικούς με ιδιαίτερα αρνητικό τρόπο. Οι εκπαιδευτικοί νιώθουν, έτσι, ανήμποροι να πετύχουν τους στόχους του αναλυτικού προγράμματος, ενώ οι μαθητές νιώθουν να μην τους αφορά το σχολείο, αφού αποκτούν κυρίως δηλωτικές γνώσεις, τις οποίες δυσκολεύονται να αξιοποιήσουν για να αντιμετωπίσουν κριτικά και δημιουργικά σημαντικά θέματα της ζωής, όπως η προστασία του περιβάλλοντος, η υγιεινή διαβίωση, τα πολιτικά δικαιώματα, οι ισορροπημένες σχέσεις κλπ.

Ως μια απάντηση στην ανάγκη για ουσιαστικότερη διδασκαλία προβάλλεται διεθνώς η **διαθεματικότητα** (όπως μεταφράστηκαν οι όροι *cross-curricular integration* και *thematic teaching*), δηλαδή η ανάπτυξη της διδασκαλίας, τουλάχιστον στην υποχρεωτική εκπαίδευση, γύρω από θέματα και όχι γύρω από επιστήμες. Το ΥΠΕΠΘ και το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο έχουν βαφτίσει το αναλυτικό πρόγραμμα Διαθεματικό Ενιαίο Πλαίσιο Προγραμμάτων Σπουδών. Σύμφωνα με τον τίτλο (ΔΕΠΠΣ) θα έπρεπε, στη θέση λ.χ. της Γλώσσας ή των Μαθηματικών, να προβλέπεται ένας αριθμός πρότζεκτ και διαθε-

ματικών εργασιών, δηλαδή εργασιών γύρω από συγκεκριμένα θέματα (π.χ. το νερό, το κλίμα, την ανεργία) που συνδυάζουν στοιχεία από διαφορετικούς τομείς της ανθρώπινης γνώσης. Στην πραγματικότητα, όμως, το αναλυτικό πρόγραμμα παραμένει παραδοσιακό, οι επιστήμες διαχωρίζονται και διαθεματικές εργασίες ουσιαστικά δε γίνονται. Αντίθετα με τον πολιτικά φιλόδοξο τίτλο του, το αναλυτικό πρόγραμμα **δεν είναι** διαθεματικό.

Διαθεματικότητα ή διεπιστημονικότητα;

Μέσω της διαθεματικής προσέγγισης μπορεί ο μαθητής να δει διάφορες πλευρές ενός θέματος, αποκτώντας δεξιότητες και διαμορφώνοντας την προσωπική του αφήγηση για τη γνώση και την ενότητά της (ή μη). Η γνώση αυτή, όμως, θα μένει επιφανειακή και κατακερματισμένη, θα περιέχει μεγάλο βαθμό υποκειμενισμού και θα είναι ανολοκλήρωτη. Ο μαθητής δε θα συναντήσει την ιστορική—φιλοσοφική διάσταση των επιστημών, ούτε θα μυηθεί στις αντίστοιχες διαδρομές του ανθρώπινου πνεύματος. Ο μαθητής που διδάσκεται με διαθεματική μέθοδο καλείται να διαχειρίζεται τη γνώση ως τεράστια βάση δεδομένων, μέσα στην οποία θα πρέπει να κάνει κατάλληλες επιλογές και συσχετίσεις. Απώτερος σκοπός: να γίνει αποτελεσματικός και πειθήνιος υπάλληλος σ' ένα ρευστό εργασιακό περιβάλλον. Εμείς, όμως, τον θέλουμε άνθρωπο με βαθύτερο κριτικό πνεύμα. Η γνώση δεν είναι απλώς συλλογή και διαχείριση πληροφορίας, ούτε μια προσωπική διαισθητική αφήγηση.

Έτσι, ακόμη κι αν όντως ήταν διαθεματικό το αναλυτικό πρόγραμμα, εμείς δε θα το θέλαμε τέτοιο. Χρειαζόμαστε την αυτοτέλεια των επιστημών μέσα στο αναλυτικό πρόγραμμα, εισάγοντας, παράλληλα, σημαντικές **διεπιστημονικές** δραστηριότητες, που καλλιεργούν την επίγνωση της βαθύτερης ενότητας της ανθρώπινης γνώσης και την ικανότητα του μαθητή να τη χρησιμοποιεί για να ανταποκρίνεται στις περίπλοκες σύγχρονες απαιτήσεις. **Απάντηση στο απαρχαιωμένο αναλυτικό πρόγραμμα δεν είναι η διαθεματικότητα αλλά η διεπιστημονικότητα** (*interdisciplinarity*). Όμως, η διεπιστημονική διδασκαλία απαιτεί άλλες υποδομές και οργάνωση του σχολείου, ουσιαστική επιμόρφωση και αναβάθμιση των εκπαιδευτικών, προσανατολισμό του σχολείου προς τις ανάγκες της κοινωνίας, και όχι εκείνες της αγοράς.

Η συζήτηση για το αναλυτικό πρόγραμμα επείγει κι η Κόκκινη Κιμωλία θα τη φιλοξενήσει σύντομα.

Δράστες και θύματα

της Κατερίνας Δουκάκη

Ενα ισοπεδωτικό κατηγορητήριο, που αναφερόταν σε «νόθευση δημοσίων εγγράφων κατά συρροή», αντιμετώπισαν πρόσφατα οκτώ καθηγήτριες της Αγγλικής Φιλολογίας που ήταν βαθμολογήτριες στις περσινές Πανελλαδικές Εξετάσεις, καθώς και η προϊστάμενη του βαθμολογικού κέντρου Θεσσαλονίκης.

Οι συγκεκριμένες συναδέλφισσες ενήργησαν έτσι, αφού έλαβαν εντολές να προβούν σε αλλοίωση βαθμολογίας γραπτών που είχαν μεγάλες βαθμολογικές αποκλίσεις. Δύο μάλιστα από

αυτές κατήγγειλαν την παρανομία των σχετικών εντολών. Στο συμβάν αυτό φαίνεται πολύ καθαρά ο φόβος που διακατέχει μεγάλη μερίδα συναδέλφων απέναντι στη διοίκηση και η αδυναμία τους να συγκρουστούν μαζί της, ακόμα και στην περίπτωση που τους ζητείται να διαπράξουν κατάφωρη παρανομία. Ταυτόχρονα όμως, είναι προφανές ότι επιχειρείται να αναζητηθούν εξιλαστήρια θύματα που θα καλύψουν τις ευθύνες των ιθυνόντων.

Η δίκη τελικά αναβλήθηκε. Όμως και στην επανάληψή της το εκπαιδευτικό κίνημα θα είναι παρόν.

Ειδική αγωγή και εκπαίδευση

της Κατερίνας Δουκάκη

Στις 2 Απριλίου, ο υπ. Παιδείας κ. Στυλιανίδης παρουσίασε στο Ζάππειο το νέο νομοσχέδιο για την Ειδική Αγωγή και Εκπαίδευση.

Μέσα από το περιοδικό «Παιδί –Ειδικά Δικαιώματα» έχουν κατατεθεί ήδη κάποιες προτάσεις, οι οποίες υπογράφονται από 4000 γονείς και ειδικούς, και αποδεικνύουν ότι υπάρχει η δυνατότητα να διαμορφωθεί μια διαφορετική νομοθε-

σία, φιλική προς τα παιδιά, σύμφωνα με τα Ανθρώπινα και τα Συνταγματικά Δικαιώματα.

Επιβάλλεται να αρχίσει μια δημόσια συζήτηση στην οποία θα συμμετέχουν τόσο οι εκπαιδευτικοί όσο και η κοινωνία, γιατί η Ειδική Εκπαίδευση είναι δείκτης πολιτισμού και κοινωνικής συνοχής και μπορεί να συμβάλλει τα μέγιστα στη βελτίωση των λειτουργιών του συστήματος παιδείας, συνολικά.

Για την καταπολέμηση της φτώχειας ...μουσική

της Κατερίνας Δουκάκη

Από τη Βενεζουέλα μας έρχεται άλλη μία ελπιδοφόρα είδηση. Διευρύνονται και εξαπλώνονται σε όλη τη χώρα τα προγράμματα εκπαίδευσης ανηλίκων στην κλασική μουσική. Χιλιάδες παιδιά διδάσκονται όργανα κλασικής μουσικής με σκοπό να στελεχώσουν ορχήστρες που θα χρηματοδοτούνται βασικά από τον κρατικό προϋπολογισμό. Ο στόχος αυτών των προγραμμάτων είναι τριπλός:

- 1.Σημαντική βελτίωση της εκπαίδευσης των ανηλίκων, με τη μουσική να παίζει πια σημαντικό ρόλο
- 2.Καταπολέμηση της φτώχειας με τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας
- 3.Ανάπτυξη του πολιτιστικού επιπέδου, με τη διάδοση της κλασικής μουσικής σε κάθε γωνιά της χώρας.

Πολλοί καλοθελητές θα θέσουν πάλι το γνωστό ερώτημα «και πού θα βρεθούν τα χρήματα;» Ε! Λοιπόν, φαίνεται πως στη Βενεζουέλα υπήρξε η πολιτική βούληση να απαντηθεί.

Η όπερα «πάει σχολείο»

της Κατερίνας Δουκάκη

Κι όμως γίνεται και δείχνει να πετυχαίνει. Στο Καλλιτεχνικό Γυμνάσιο Γέρακα. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, γίνονται οι τελευταίες πρόβες. Οι προετοιμασίες πλησιάζουν στο τέλος τους και όλοι ελπίζουμε ότι όλα θα είναι έτοιμα για τις δύο παραστάσεις, που θα δοθούν στις 8 και 9 Μαΐου. Η κ. Μαρία Χατζή, καθηγήτρια μουσικής, είχε την έμπνευση να ανεβάσουμε μια παράσταση που να είναι βασισμένη στην όπερα του Μότσαρτ «ο Μαγεμένος Αυλός». Έτσι δημιουργήθηκε μια ομάδα καθηγητών-τριών, για να φέρει εις πέρας το τολμηρό εγχείρημα, για το «εφικτόν» του οποίου πολλοί από μας τους ίδιους αμφιβάλλαμε. Η ομάδα απαρτίζεται, εκτός από την κ. Χατζή που έχει και τη συνολική επιμέλεια του προγράμματος, από: το σκηνοθέτη κ. Λουκάτο, την καθηγήτρια Γερμανικών κ. Κρέζα που είναι και εξαιρετική βιολονίστρια, τις φιλολόγους κ. Δημητρίου και κ. Καββαδά, τους καθηγητές Καλλιτεχνικών κ. Πανονίδου και κ. Θεοδώρου και την υπογράφουσα, που, αν και φυσικός, εδώ συμμετέχει με την ιδιότητα της μουσικού. Οι δυσκολίες ήταν πολλές. Τα παιδιά που θα συμμετείχαν θα

έπρεπε και να μπορούν να «υποκρίνονται» και να μπορούν να τραγουδήσουν τις υπέροχες μουσικές του Μότσαρτ και να ταιριάζουν με το «φυζίκ» του κάθε ρόλου. Οι πρόβες ήταν πολύωρες και κουραστικές και γίνονταν τα Σαββατοκύριακα. Δεν το κρύβω ότι πολλές φορές απογοητευθήκαμε. Όμως ο Μαγικός Αυλός θα κάνει και πάλι το θαύμα του και όλα θα πάνε καλά τη τελευταία στιγμή. Εμείς άλλωστε, έχουμε ήδη τη χαρά να ακούμε τα τραγούδια της όπερας να αντηχούν στα διαλείμματα, στους διαδρόμους και στο προαύλιο του σχολείου.

Ένα μεγάλο μπράβο λοιπόν στα παιδιά μας και καλή μας επιτυχία στο φεστιβάλ «Παις όπερα» που θα γίνει στη Θεσσαλονίκη στις 18 Μαΐου.

Επί του πιεστηρίου. Η διοργάνωση του φεστιβάλ ήταν θαυμάσια και γυρίσαμε πίσω με το πρώτο βραβείο, που το μοιραστήκαμε με το γυμνάσιο Τούμπας. Ο πρόεδρος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου είπε, παρουσιάζοντας τα βραβεία, ότι αυτή είναι μια ιστορική στιγμή για το θεσμό, γιατί είναι η πρώτη φορά που παρουσιάζεται όπερα εξ ολοκλήρου από σχολείο.

Επισφάλεια, δυσπιστία, ευτυχία

Οι μισοί δηλώνουν ότι δε συμμετέχουν σε οποιαδήποτε συλλογική εκδήλωση ή δραστηριότητα γιατί δεν έχουν να αποκομίσουν κανένα όφελος, και ένας στους τρεις το αποδίδει στην πίεση του βιοπορισμού. Τρεις στους τέσσερις πιστεύουν πως πρέπει να είναι επιφυλακτικοί με τους ανθρώπους και να μην τους εμπιστεύονται. Εννέα στους δέκα θεωρούν ότι η πανεπιστημιακή εκπαίδευση πρέπει να συνδεθεί με την αγορά εργασίας και έξι στους δέκα πιστεύουν ότι πρέπει να αναγνωριστούν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Έξι στους δέκα αποδέχονται «ελαστικές» και επισφαλείς μορφές απασχόλησης (τηλεργασία, γεωγραφική και επαγγελματική κινητικότητα, ελαστικό ωράριο). Συναισθηματικό στήριγμα η οικογένεια των γονιών (60%), οι φίλοι (19,6%), οι ερωτικοί σύντροφοι (17,2%). Οι περισσότεροι (55,5%) λένε ότι πρέπει να αρθεί η μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων, ενώ οι συντριπτικά περισσότεροι (80%) θεωρούν ότι το συνδικάτο δε μπορεί να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των εργαζομένων, χωρίς ωστόσο οι ίδιοι να συμμετέχουν στη δράση για την υπεράσπισή τους. Το 76,6% βλέπουν τη-

λεόραση καθημερινά και το 31,2% δήλωσαν ότι συμμετέχουν σε κοινότητες του Διαδικτύου. Ένα σημαντικό ποσοστό (31%) δηλώνουν ότι η κύρια πηγή πληροφόρησής τους είναι οι συγγενείς και οι φίλοι, τους οποίους εμπιστεύονται περισσότερο από τα μέσα ενημέρωσης. Μόνο 22,6% θα δεχόντουσαν να γίνουν εθελοντές αιμοδότες και μόνο 8,2% δωρητές οργάνων, ενώ 61,7% θα πρόσφερε οικονομική συνδρομή σε θύματα φυσικών καταστροφών. Το 65,3% δηλώνουν ευτυχημένοι και το 56,2% πιστεύει ότι ελέγχει τη ζωή του και μπορεί να την αλλάξει, αν θελήσει. Εμπιστεύονται τους πολιτικούς μόνο 10,2%.

Ποιοι είναι αυτοί; Οι Γ 17-28, η γενιά 17 ως 28 ετών, οι Γ 700, η γενιά των 700 ευρώ, με τη δωδεκάωρη εργασία και την ανασφάλιστη ωρομισθία. Οι χτεσινοί μαθητές μας και οι αυριανοί συνάδελφοί μας. Ας μη βιαστούμε να συμπεράνουμε. Οι καιροί ου μενετοί.

(Πανελλαδική έρευνα Παν/μίου Αιγαίου, Σεπ. 2006 -Δεκ. 2007, δείγμα 1550 ατόμων 17-28 ετών, Πηγή: «Ελευθεροτυπία», 25/4/08) *κόκκινη κιμωλία*

Α-ΛΗΘΗ

του Αντρέα Ζανιά

Μαθήματα Αμερικανικής Ιστορίας σε μια εποχή που οι άνθρωποι δεν έχουν και δε θέλουν να έχουν καλή σχέση με τη μνήμη τους, είτε ατομική είτε συλλογική.

Η Πρωτομαγιά του 1886 θα ήταν ημέρα γενικής απεργίας στις Ηνωμένες Πολιτείες και η αρχή ενός αποφασιστικού και εκτεταμένου απεργιακού αγώνα για την καθιέρωση του Οκτώρου. Την απόφαση αυτή είχε πάρει η Αμερικανική Ομοσπονδία εργασίας στο συνέδριο της το 1884. Ο στόχος ήταν να δημιουργηθεί στο μεσοδιάστημα ένα ισχυρό και αγωνιστικό εργατικό κίνημα, το «ευγενές τάγμα των ιπποτών της εργασίας».

Όπως και έγινε: Την προκαθορισμένη ημερομηνία, πάνω από μισό εκατομμύριο εργαζόμενοι συμμετείχαν στην παλλαϊκή απεργία με διαδηλώσεις και συλλαλητήρια σ' όλες τις ΗΠΑ, με το βιομηχανικό Σικάγο να γίνεται η καρδιά των κινητοποιήσεων, όπου εκατό χιλιάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους. Στις τρεις Μαΐου η αστυνομία αντιμετώπισε με βία και βαρβαρότητα τους εργάτες που διαδήλωναν έξω απ' το εργοστάσιο θεριστικών μηχανών «Μακ Κόρμικ». Οι αστυνομικοί, πυροβολώντας εν ψυχρώ, άφησαν πίσω τέσσερις νεκρούς και πολλούς τραυματίες. Η βίαιη και αιματηρή καταστολή της διαδήλωσης έλαβε ως απάντηση μια μεγάλη συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο Χέιμαρκετ. Εκεί εκτοξεύεται αυτοσχέδια βόμβα, πιθανώς από προβοκάτορα, με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ένας αστυνομικός και να τραυματιστούν εξήντα οκτώ.

11/11/1887, οι Πάρσονς, Σπάις, Φίσερ και Έγκελ στην αγχόνη

Την Πρωτομαγιά του 1886 στο Σικάγο δεν έγινε ανθοκομική έκθεση...

Οι αστυνομικοί αρχίζουν να πυροβολούν αδιακρίτως προς το πλήθος, τραυματίζοντας πολλούς και σκοτώνοντας ένα άτομο.

Μετά το Χέιμαρκετ συλλαμβάνονται και οδηγούνται με προκλητικό τρόπο σε δίκη-παρωδία οκτώ ηγετικά στελέχη του εργατικού κινήματος, που δεν είχαν καμιά ανάμειξη στα γεγονότα του Χέιμαρκετ. Οι αρχές βρήκαν την ευκαιρία και το πρόσχημα να ποινικοποιήσουν την ιδεολογική τους τοποθέτηση και τη συνδικαλιστική τους δράση. Απ' τους οκτώ οι Πάρσονς, Σπάις, Φίσερ και Έγκελ απαγχονίστηκαν στις έντεκα Νοεμβρίου του 1887, ο Λίγκ αυτοκτόνησε και οι Νιμπ, Σουάμπ, και Φίλντεν φυλακίστηκαν με βαριές ποινές.

Η ματωμένη πρωτομαγιά του 1886 είχε ως αποτέλεσμα εκατόν ογδόντα πέντε χιλιάδες εργαζόμενοι να κερδίσουν το οκτώωρο και τουλάχιστον διακόσιες χιλιάδες να μειώσουν το χρόνο εργασίας από τις δώδεκα στις δέκα και εννέα ώρες. Πολλές βιομηχανίες διέκοψαν την κυριακάτικη εργασία ενώ σε πολλές περιοχές καθιερώθηκε η ημιαργία του Σαββάτου. Η Δεύτερη Διεθνής καθιέρωσε την Πρωτομαγιά ως την παγκόσμια ημέρα της εργατικής τάξης και άρχισε να τιμάται ως τέτοια από το 1890.

Πολιτισμός

Βιβλία που διαβάσαμε
και προτείνουμε

της Ελισάβετ Γρηγοριάδου

1. **Paulo Freire**, Δέκα επιστολές προς εκείνους που τολμούν να διδάξουν, εκδόσεις Επίκεντρο. Ο δάσκαλος παρατηρώντας την περιέργεια των μαθητών και τον τρόπο που αναπτύσσουν στρατηγικές μάθησης, βοηθείται να προσεγγίσει αμφιβολίες, επιτυχίες και τα δικά του λάθη.
2. **Harold Bloom**, Πώς και γιατί διαβάζουμε, εκδόσεις Τυπώθι-τω. Ξαναδιαβάζουμε τα κλασικά κείμενα αναζητώντας την αυτονομία της δικής μας κρίσης.
3. **Nancy Huston**, Χαμένος Βορράς, εκδόσεις Άγρα. Δοκίμιο για την εμπειρία ενός ανθρώπου που ζει με δύο πατρίδες και δύο γλώσσες.
4. **Λεονάρντο Σάσα**, Στον καθένα αυτό που του αξίζει, εκδόσεις Καστανιώτη. Το πρώτο λογοτεχνικό έργο του Σάσα που τόλμησε να μιλήσει για τη Μαφία και τις διασυνδέσεις της με το ιταλικό κράτος.

5. **Τζ.Μ.Κούτσι**, Περί λογοκρισίας, εκδόσεις Πατάκης. Πολιτισμική κριτική σχετικά με κείμενα που έχουν λογοκριθεί στην εποχή τους για ηθικούς ή πολιτικούς λόγους.
6. **Αλεσσάντρο Μπαρίκο**, Χωρίς αίμα, εκδόσεις Πατάκη. Κείμενο υπόγειας ποιητικότητας, λιπότητας και συντομίας.
7. **Anna Seghers**, Εκείνο ακριβώς το μπλε, εκδόσεις Άγρα. Φτωχός μεξικανός αγγειοπλάστης περιπλανιέται αναζητώντας το πραγματικό γαλάζιο για να ζωγραφίζει τα πηλίνα πιάτα του.
8. **Νικολό Αμανίτι**, Εγώ δεν φοβάμαι, εκδόσεις Καστανιώτης. Ο εννιάχρονος Μικέλε θα βρεθεί αντιμέτωπος με ένα τρομερό μυστικό.
9. **Αλέξη Δημαρά - Βάσως Βασιλού Παπαγεωργίου**, Από το κοντύλι στον υπολογιστή, εκδόσεις Μεταίχμιο. Πανόραμα της ελληνικής εκπαίδευσης μέσα από φωτογραφικό και αρχειακό υλικό.

Η Επόμενη Μέρα

Εξεταστικό

Πανελλήνιες τέλος! Προπαρασκευαστικό έτος μετά το Λύκειο ή εισαγωγικές εξετάσεις οργανωμένες από τα ΑΕΙ, θα αντικαταστήσουν το σημερινό σύστημα μέσα στην προσεχή τριετία. Έτσι αποδεσμεύεται το Λύκειο από την εισαγωγή στην τριτοβάθμια. Μέσα στο ίδιο πλαίσιο ξεκινάει και η λειτουργία ιδιωτικών ΑΕΙ, μέσω της αναγνώρισης των Κέντρων Ελεύθερων Σπουδών. Αναγγέλθηκε από τον υπουργό Παιδείας στις 18 Μαΐου.

Εργασιακό

Ωρομισθία, δουλειά με το κομμάτι, νοίκιασμα και δάνεισμα εργαζομένων, αδήλωτη εργασία, τηλεργασία και λοιπές μορφές «μαύρης» εργασίας έρχονται όλο και περισσότερο να πάρουν τη θέση της σταθερής μισθωτής δουλειάς με πλήρη δικαιώματα. Σε κάποιες χώρες της Ευρώπης αυτές οι μορφές καλύπτουν το 40% της απασχόλησης. Τη σχετική νομοθετική «ρύθμιση», κι έτσι τη διευκόλυνση της επισφαλούς εργασίας, φιλοδοξεί να κάνει η κυβέρνηση στο επόμενο διάστημα. Η «Επιτροπή για τη αλλαγή στις Εργασιακές Σχέσεις», γνωστή και ως Επιτροπή Κουκιάδη έχει ήδη κάνει τις σχετικές προτάσεις, με τον ευφημισμό «Ευελιξία με Ασφάλεια», ή, αδοκίμως, «ευελισφάλεια».

Επιμόρφωση

Αντί να λάβει υπόψη τις εμπειριστατωμένες και πλατειά αποδεκτές προτάσεις της ΟΛΜΕ για την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, ο υπουργός Παιδείας προχώρησε σε «διαβούλευση» με τους συλλόγους εκπαιδευτικών ανά την επικράτεια. Σκοπός η πλήρης ιδιωτικοποίηση της επιμόρφωσης και η αποδοχή από τον κλάδο των πρόχειρων μορφών επιμόρφωσης που μας ταλανίζουν εδώ και χρόνια.

Ασφαλιστικό για το δημόσιο τομέα

Πήρε μια προσωρινή αναβολή, για να διευκολυνθεί το πέραςμα της «μεταρρύθμισης» στον ιδιωτικό τομέα. Το χειμώνα έρχεται η σειρά του στενού Δημόσιου Τομέα να υποστεί τα ίδια, με μια νέα παραλλαγή του νόμου Πετραλιά.

Δασοκτονία

Η φετινή περίοδος της πυρπόλησης των δασών αναμένεται να ξεκινήσει με τις πρώτες ζέστες. Να δούμε πόσα στρέμματα θα μετρήσουμε φέτος το καλοκαίρι... *κόκκινη κιμωλία*

10 προτάσεις διακοπών με τα 420€ του επιδόματος άδειας

της *Ελισάβετ Γρηγοριάδου*

Κάνετε διερευνητικές επαφές με συγγενείς και φίλους που έχουν εξοχικό, ακόμη κι αυτούς που έχετε χρόνια να δείτε. Αν σας καλέσουν, από ευγένεια, σκεφτείτε σοβαρά την πρότασή τους.

Αυτή η γλυκιά ύπαρξη που σας πρότεινε να φιλοξενήσει τα παιδιά σας για ένα μήνα στο χωριό, είναι πράγματι η πεθερά σας; Και την είχατε παρεξηγήσει. Πού να πληρώνετε τώρα και 900€ για κατασκήνωση!

Εκείνη η παραλία στα Δωδεκάνησα, όπου κάνατε δυο μήνες ελεύθερο κάμπινγκ, πριν 20 χρόνια, πού ακριβώς βρισκόταν; Ήταν για γυμνιστές, αλλά ίσως είναι καιρός να επιστρέψετε στη φύση.

Να συνδυάσετε διακοπές με εθελοντική εργασία, αυτή είναι μια λύση. Το έχετε ξανακάνει φυσικά. Στην Ισπανία επιδιορθώσατε ένα Σχολείο και στην Ιταλία δουλέψατε σε Πρότυπο Κέντρο Φιλοξενίας Ηλικιωμένων. Μόνο που η ηλικία σας πλησιάζει πια σ' αυτήν των τροφίμων του τελευταίου καταλύματος...

Αποφασίζετε να αποφύγετε τα νησιά, γιατί οι τιμές των εισιτηρίων έχουν εκτοξευτεί στα ύψη. Απορρίψατε ήδη την ιδέα να φτιάξετε μια μίνι παραλία στην τσάντα σας και ξεκινάτε για περιήγηση στα παράλια της Πελοποννήσου. Καλή ιδέα! Δεν κινδυνεύετε και από τις πυρκαγιές, αφού είναι ήδη όλα καμένα.

Σκέφτεστε να ψάξετε δουλειά σ' ένα νησί. Θα συνδυάσετε έτσι

εργασία και διασκέδαση. Υποσιάζεστε πως η δουλειά του μπάρμαν δεν θα σας αφήνει χρόνο για μπάνια, αλλά, τουλάχιστον, θα πείτε πως περάσατε το καλοκαίρι στη Μύκονο.

Για χρόνια βλέπατε τους ευρωπαίους τουρίστες να κάθονται στα ταβερνάκια δίπλα στη θάλασσα με μια χωριάτικη, πατάτες τηγανητές και καρπούζι και γελούσατε; Ήρθε λοιπόν η ώρα να κάνετε κι εσείς το ίδιο. Είναι σαφώς καλύτερο για τη σιλουέτα σας· η σαλάτα και το καρπούζι, όχι οι πατάτες.

Και βρίσκεστε επιτέλους σ' ένα όμορφο νησάκι! Θα πρέπει να ξεχάσετε τα μπαρ και τα ξενύχτια. Λάιβ μουσική στην παραλία με την κιθάρα σας και πολύ σας είναι.

Ούτε βιβλία για την παραλία χρειάζεται να αγοράσετε. Μπορείτε να δανειστείτε από την τοπική βιβλιοθήκη. Είναι ώρα να ξαναθυμηθείτε τους κλασικούς και να αφήσετε τα μπεστ σέλερ που, έτσι κι αλλιώς, θα τα ξεχάσετε αμέσως.

Και αν μέχρι τώρα δεν έχετε πειστεί, θυμηθείτε πως κάποτε σας αρκούσε ο ήλιος, η θάλασσα και το αγόρι σας. Μήπως όλα τα υπόλοιπα είναι ανάγκες που σας δημιούργησε η σταδιακή ενσωμάτωσή σας στον καπιταλισμό; Είναι καιρός να βγείτε από το αδιέξοδο και να επιστρέψετε στη φύση, στην απλότητα, στις σταθερές αξίες και στη δημιουργική φαντασία. Έχει φροντίσει γι αυτό ο Υπουργός Οικονομικών.

Κόκκινη Κιμωλία

Η Κόκκινη Κιμωλία επιζητά το διάλογο.
Για ενημέρωση και επικοινωνία, επισκεφθείτε
την ιστοσελίδα μας, στο url:
<http://kokkinikimolia.blogspot.com/>
ή στείλτε μας ένα email στη διεύθυνση:
kokkinikimolia@gmail.com

*Διατηρούμε το δικαίωμα να συντομεύουμε τις
επιστολές που δημοσιεύουμε.*

Περιοδική έκδοση
της **Ενότητας Αριστερών Καθηγητών**
Ε' ΕΛΜΕ Ανατολικής Αττικής.

Συντάσσεται και εκδίδεται από
συντακτική ομάδα.

Σε αυτό το τεύχος εργάστηκαν οι:
*Αρβανίτης Φοίβος, Βρανίκου Φλώρα,
Γρηγοριάδου Ελισάβετ, Δουκάκη Κατερίνα,
Ζανιάς Ανδρέας, Μιχαλόπουλος Πάνος,
Μπάτσης Άγγελος, Σταυρόπουλος Τάσος*

Τα μέλη και οι φίλοι της Ενότητας συναντιούνται συχνά
στο 1ο Γυμνάσιο Γέρακα.

δια-λήμματα...

του **Φοίβου Αρβανίτη**

Η πληροφορική «επανάσταση» υποσχέθηκε να την καταργήσει, αλλά η υπόσχεση έμεινε στα χαρτιά. Η αντοχή της στο χρόνο αποδεικνύεται ακαταμάχητη. Ίσως γιατί έρχεται από αρκετά μακριά: κάπου 140 εκατομμύρια χρόνια πίσω, από μια περίοδο που οι γεωλόγοι ονομάζουν «Κρητιδική», εξού και η λόγια ονομασία της: κρητίν ή κρητίδα στα καθ' ημάς.

Δεν ξέρω αν έχει κάποια ιδιαίτερη σημειολογία ότι η εμφάνισή της συμπίπτει (γεωλογικά μετρώντας) με την εξαφάνιση των μεγάλων ερπετών, ιδία δε των δεινοσαύρων. Ο καθηγητής Μπαμπινιώτης πάντως την ευτομολογεί εκ της φαιδράς νήσου Κιμώλου (κιμωλία γη < Κίμωλος), το δε Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής του Ιδρύματος Μανόλη Τριανταφυλλίδη την περιγράφει ως:

«1. ιζηματογενές πέτρωμα με μεγάλη περιεκτικότητα σε ανθρακικό ασβέστιο, το οποίο σχηματίζεται από υπολείμματα μικροσκοπικών θαλάσσιων οργανισμών. 2. μικρό κομμάτι από κιμωλία με κυλινδρικό σχήμα που χρησιμοποιείται κυρίως στα σχολεία για να γράφουν στον πίνακα.»

Συνάμα, από το Μέγα Λεξικόν της Ελληνικής Γλώσσης των Liddell και Scott πληροφορούμαστε ότι αυτό το μαλακό πέτρωμα ή πηλός «ήτο εν χρήσει αντί σάπωνος εν τοις λουτροίς και τοις κουρείοις των <αρχαίων> Αθηνών».

Σήμερα, η πιο δημοφιλής σύγχρονη μεταμφιεσή της ακούει στο αγγλικό όνομα chalk (τσोक), αλλά, βεβαίως, τέτοιου είδους τερτίπια της παγκοσμιοποίησης δεν είναι δυνατό να ξεγελάσουν τους απογόνους του Περικλή και του Αισχύλου. Η ουσία βρίσκεται για μια ακόμη φορά στα ψιλά γράμματα, όχι μόνο των καταναλωτικών δανείων, αλλά και των λεξικών ενίοτε. Η Τρίτη Διεθνής Έκδοση λοιπόν του φημισμένου αμερικανικού Merriam Webster αναγκάζεται να παραδεχτεί ότι η λέξη chalk προέρχεται από το αρχαίο γερμανικό kalk (=ασβέστης), που είναι δάνειο από το λατινικό calx (=ασβεστόλιθος), το οποίο, με τη σειρά του, κατάγεται από το αρχαίο ελληνικό «χάλιξ», παράγωγο του ρήματος «σκάλλω» (=ανακινώ, υποδαυλίζω, σκαλίζω).

Όπερ έδει δείξαι, συνέλληνες!